16 Ιανουαρίου 2026

π. Λίβυος: «Η καύση είναι η τελική νίκη του μηδενισμού: να μη μείνει ούτε σώμα, ούτε τόπος, ούτε μνήμη, μόνο “τέλος”»

/ Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Θα το πω ξεκάθαρα: δεν κρίνω πρόσωπα, ούτε μπορώ να γνωρίζω τις πληγές, τα βιώματα και τις προθέσεις του καθενός. Ο Θεός γνωρίζει. Ο κάθε άνθρωπος είναι απολύτως ελεύθερος να πράξει αυτό που επιθυμεί και θέλει και πρώτος εγώ θα υποστηρίξω αυτό το δικαίωμα του.

Του π. Χαραλάμπου Παπαδόπουλου (Λίβυος)

Όμως άλλο πράγμα οι προθέσεις του ανθρώπου, κι άλλο πράγμα η ιδεολογία μιας εποχής.

Η εποχή μας θέλει να κάνει τον θάνατο “καθαρό”, “τεχνικό”, “υγιεινό”, χωρίς σώμα, χωρίς μνήμη, χωρίς χώμα, σαν logistics.

Και μετά το βαφτίζει «πρόοδο».

Να τελειώνουμε.

Να μη μείνει σώμα.

Να μη μείνει χώμα.

Να μη μείνει ίχνος.

Σαν να θέλει να σβήσει τον άνθρωπο.

Και αυτό είναι που με πονά.

Κάποιοι γράφουν: «και όσοι κάηκαν σε φωτιές; όσοι πνίγηκαν; όσοι διαμελίστηκαν;»

Μα φυσικά! Ο Θεός δεν αδυνατεί να αναστήσει κανέναν!!!!

Κανείς δεν χάνει τη σωτηρία επειδή πέθανε τραγικά. Αντιθέτως.

Μέσα από τον μαρτυρικό τους θάνατο σώζονται.

Αλλά ακριβώς εκεί φαίνεται κάτι συγκλονιστικό: ότι για τους ανθρώπους αυτούς δεν έγινε “τίποτα”. Και οι συγγενείς τους δεν ζητούν θεωρίες. Ζητούν σώμα. Θέλουν το σώμα τους.

Στα Τέμπη οι γονείς δεν ζητούν “φιλοσοφίες”.

Ζητούν ένα μέλος του παιδιού τους, ένα οστό, κάτι, για να κάνουν τάφο.

Για να υπάρχει ένας τόπος.

Να σκύψουν. Να κλάψουν. Να ανάψουν κερί.

Να πουν: «εδώ είναι το παιδί μου».

Και εδώ, επιτρέψτε μου να πω κάτι που δεν είναι μόνο θεολογία ή φιλοσοφία, αλλά βαθιά ανθρώπινη ανάγκη: ο άνθρωπος δεν μπορεί να πενθήσει όταν όλα εξαφανίζονται.

Χρειάζεται τόπο.

Χρειάζεται μνήμα.

Χρειάζεται ένα σημείο όπου η απώλεια παύει να είναι απέραντο κενό και γίνεται μνήμη.

Δεν αντέχει το άγχος ως χάος, θέλει ένα ΤΟΠΟ, να πενθήσει.

Το μνήμα δεν είναι “τυπικό”. Είναι το “εδώ” της αγάπης.

Είναι το μέρος που θα πας όταν σε πνίξει η θλίψη.

Είναι το μέρος που η προσευχή γίνεται δάκρυ και συνάντηση.

Είναι ΤΟΠΟΣ, μιας μνήμης που ζητά την αιωνιότητα.

Και επειδή το ακούω πολύ αυτό: «μα το βάζο με τη στάχτη δεν είναι τόπος και μνήμη;» Είναι… αλλά εδώ είναι το πρόβλημα: το βάζο δεν είναι τόπος. Είναι αντικείμενο.

Το μνήμα είναι κάτι που σε ξεπερνά: είναι όριο, είναι "εδώ αναπαύεται", είναι χώρος προσευχής, είναι κοινή μνήμη.

Το βάζο είναι φορητό: μπαίνει σε ράφι, αλλάζει σπίτι, γίνεται κληρονομικό "πράγμα", κι αργά ή γρήγορα καταλήγει στο πιο τρομακτικό σημείο της νεωτερικότητας: «δεν ξέρουμε τι να το κάνουμε».

Και αυτή είναι η απόλυτη εικόνα του ψευδομοντερνισμού: ο άνθρωπος να γίνεται "περιεχόμενο" σε δοχείο, σαν προϊόν.

Και όσοι μου γράφουν: «μα στα χωνευτήρια ρίχνουν χημικά και διαλύουν τα οστά», αυτό ακριβώς αποκαλύπτει το πρόβλημα: ότι ο πολιτισμός μας δεν ξέρει πια να σταθεί μπροστά στο σώμα με σεβασμό. Όμως η ασέβεια των χωνευτηρίων δεν δικαιώνει άλλη ασέβεια. Την καταγγέλλει. Δεν την κάνει "εναλλακτική λύση".
Γι' αυτό μιλάω. Γι' αυτό επιμένω.

Όχι για να προσβάλω.

Το χώμα είναι μνήμη. Είναι η γή μου, η ρίζα μου, η σαρκωμένη και όχι ιδεατή ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ.

Η στάχτη είναι διαγραφή.

Όταν ο θάνατος γίνεται logistics, ο άνθρωπος γίνεται αντικείμενο.

Κι αυτό δεν είναι πρόοδος, είναι ήττα.

Το χώμα γράφει όνομα.

Η φωτιά σβήνει ίχνος.

Κι ο άνθρωπος δεν είναι για σβήσιμο.

Η καύση είναι η τελική νίκη του μηδενισμού: να μη μείνει ούτε σώμα, ούτε τόπος,

ούτε μνήμη, μόνο “τέλος”.

Διαβάστε επίσης: «Το σώμα δεν είναι το σκουπίδι της ψυχής…»